

Heid Cat zondag 22

Eeuwige heerlijkheid

1 de ziel tot Christus 2 het lichaam van Christus 3 de vreugde in christus

Gemeente,

Als u, jij morgen op straat loopt en iemand komt naar u toe en slaat zijn arm om u heen en zegt: "ik zal je troosten, hoor"..... Hoe zullen velen van ons, van jullie reageren? Nou, eh, da's niet nodig hoor, ik ben heus niet zielig en gelukkig maak ik het goed en is er niks ergs gebeurd, dus zo overdreven hoeft u niet te doen. Want dat woord troost, dat doet je denken dat je verdriet zou hebben.

Toch doet de catechismus dat vanavond in zondag 22 heel nadrukkelijk: wat troost u.....? Welke troost scheidt u uit.....? Dat heeft de catechismus al eerder gedaan. Natuurlijk in zondag 1: wat is uw enige troost. Daarna in zondag 19. Wat troost u de wederkomst van Christus. En dan hier in de twee vragen en antwoorden van zondag 22. En daarbij valt op dat de catechismus dat woord troost vooral gebruikt als het gaat over na dit leven. De wederkomst, de wederopstanding van het vlees en het eeuwige leven. Juist dan heeft de catechismus het over troost. Dus de catechismus veronderstelt: in dit leven is er verdriet, smart. Maar na dit leven is er dan de troost. De eeuwige heerlijkheid is bedoeld, functioneert als troost tegenover wat je in dit leven allemaal aan verdriet hebt.

Is het dan zo erg? Er zijn toch ook veel mooie dingen in het leven? Als je jong bent en als je ouder bent. En je mag gezond zijn, genieten van vrienden, huwelijk, gezin om je heen. En je mag genieten van eten en drinken, van je werk, van verjaardagen, jubilea. Het zou ondankbaar zijn om daar niet van te genieten en dat te vergeten. Zeker. Maar daar doorheen: verdriet. Sowieso voor ieder mens, christen of niet, gelovige of niet. Er is geen roos meer zonder doornen. Doornen van ziekte, verstoorde verhoudingen, gespannen contacten, voorbijgaande vreugde door handicap of overlijden.

Als christen kun je daar temeer van meemaken: kruisdragen. Als je omwille van het geloof nog extra lijden moet. Dat speelde zeker in de tijd van de catechismus. De tijd van brandstapels en schavotten. En die tijd is wereldwijd nog niet voorbij. En van die branden komen soms ook wat vonken en vonkjes op ons neer.

Maar als je christen bent, gelovig bent is er nog meer verdriet. Verdriet over de miskening van God in de samenleving. Wat wordt God miskend. In Zijn eer als mensen zelf de eer opstrijken. In Zijn inzettingen: Zijn dag, het huwelijk. In Zijn geboden: niet doden, ook geen ongeboren leven, niet stelen,

niet echtbreken, niet liegen. Als je zo de krant leest of eens een kolom tv programma's en films doorneemt, het is er vol van. God wordt miskend.

En dan de zonde in je eigen leven. Misschien meer van binnen, in je hart. Je begeerten, je opwellingen. O, ik ellendig mens, wat doe ik de HEERE pijn. En dat krijg ik er maar niet uit. Een leedwezen, droefheid dat we God door onze zonden vertoornen.

En: hoe dichterbij je bij de HEERE leeft, hoe scherper je dat verdriet voelt. Wees maar eerlijk, als je ver van God leeft, och, dan voel je hier echt niet zo veel van. Dan word je niet vervolgd in elk geval, dan lees je je krantje over al die dingen die op zondag gebeuren en je vindt het nog interessant ook, dan heb je geen last van jezelf en je zondige hart en natuur, je wimpelt dat nogal makkelijk weg. Maar hoe dichterbij je bij de Heere leeft, hoe scherper je dat gaat voelen. Deze pijn, dit verdriet. In dit leven: verdriet, pijn.

We luisteren naar zondag 22. Wat troost u....? Welke troost schiept u.....? En dan is wel duidelijk wat de hoofdpijn is van de antwoorden: dat het zo niet altijd blijven zal. God zij dank niet: er komt een andere tijd. Terstond na dit leven (57a), bij de wederopstanding (57b) en na dit leven (58). Dat is de troost tegenover het verdriet in dit leven. En als dat er toch niet was..... Stel je voor dat dat er niet was. Dat dit leven alles, het enige was. Indien wij alleen in dit leven op Christus zijn hopende, zegt Paulus, zijn wij de ellendigste van alle mensen.... Ervaren we dat ook zo? Dat zonder eeuwig leven hierna we maar slecht af zouden zijn? Zoveel verdriet, zoveel pijn als het christenleven met zich meebrengt.....als daar toch geen eeuwige heerlijkheid op volgen zou.....

Of, en dat is een indringende vraag, is ons christen zijn van zo'n gehalte dat we de eeuwige heerlijkheid nauwelijks nodig hebben. We ontlopen alles wat pijn doet zo behendig, we trekken ons alles wat God pijn doet zo weinig aan, dat zonder eeuwige heerlijkheid het ook nog prima uit te houden is.....

1 de ziel tot Christus

Wat troost u de eeuwige heerlijkheid? Dat om te beginnen mijn ziel terstond, direct na dit leven tot Christus haar Hoofd wordt opgenomen. Mijn ziel, we omschrijven dat nu maar kort als: mijn gevoelens, mijn gedachten. Die gaan tot haar Hoofd Christus. Zo staat het er: er staat niet: die gaat naar de hemel. Dat is wel de plaats, maar niet het wezenlijke. Het wezenlijke van de hemel is: daar is Christus. Daar is Hij. Paulus zegt: en alzo zullen wij altijd met de Heere zijn en ik wenste wel ontbonden te worden en met Christus te zijn. Ons Hoofd, onze Bruidegom. Dus dan is het lichaam weer bij het hoofd, dan is de bruid weer bij de bruidegom. En dat is toch de normale situatie, de gewenste toestand. Een lichaam dat niet aan het hoofd vastzit, dat is toch vreemd. Een bruid die niet bij de bruidegom verblijft, dat is toch niet ideaal. Maar na dit leven is dat anders. Lichaam bij het Hoofd, de bruid bij de Bruidegom.

Daarom is nu alle contact via het Woord, via de sacramenten, en dat kan heerlijk zijn, maar het heeft zijn beperkingen. Het kan zo omfloerst en flets zijn, dat je zo weinig merkt van de bruidegom, daarom kan de kracht die in mij werkt zo gering zijn, dat er zo weinig van doorbreekt, daarom kan het op en neer gaan, dat het zo weer weg lijkt, daarom kan het zo aangevochten zijn dat het allemaal toch niet waar is en toch niet echt is. Die gemeenschap met Christus is zo heerlijk, maar ook zo gebrekkig. Maar dan zal ik tot mijn Hoofd, mijn Bruidegom worden opgenomen. Dan is het contact rechtstreeks. Ik ben bij Hem, ik zie Hem. En dat maakt alles vol. De vreugde in Hem vol. Volmaakt en daarom sterk en daarom niet meer wisselend, en daarom nooit meer aangevochten of bestreden. Dat zou je hier en nu ook al wel verlangen en wensen, maar dat lukt niet. Maar dat wordt altijd weer doorkruist. Nog één keer dat voorbeeld van Rutherford. Die vrouw in de gevangenis die haar man een uur per dag mag zien maar dan met een wand van matglas ertussen. O, wat zou ze graag haar man echt kunnen zien, kunnen vasthouden, in zijn armen liggen, beter verstaan en meer genieten. Maar dat matglas. O, als de dag komt dat ze uit de gevangenis mag en altijd haar bruidegom mag zien en zonder glaswand ertussen. Je verlangt zo naar dat, naar meer, zuiverder, echter, puurder, voller.

En dat troost mij zo dat ik wel eens, als ik even, net als Paulus, puur op mezelf let kan verlangen ontbonden te worden en met Christus te zijn. Van dit ellendige, gebrekkige, onvolkomene verlost. Maar ja, als ik denk aan mijn taak hier op aarde dan denk ik: het is nodiger te blijven. En dan laat ik het aan Hem over wanneer het moment daar zijn zal dat Hij mij tot Zich neemt.

Dat zal een moment zijn. Want dat is terstond na dit leven. Dat is iets. Terstond. Dus als mijn man/vrouw, gezin, geliefden in snikken uitbarsten ben ik volmaakt gelukkig met Christus. Als mijn lichaam in de kist ligt juich ik voor Hem. Als er wordt gezegd dat mijn heengaan zo erg is en zelfs te vroeg was, dan geniet ik van mijn Heiland en Bruidegom. Als de rouwdienst wordt gehouden en als de begrafenis daar is ben ik heerlijk met mijn Bruidegom. Dat mag mijn nabestaanden ook zo troosten. Dat zij in hun verdriet zich getroost weten dat ik niet meer terug zou willen.

2 het lichaam van Christus

Eeuwige heerlijkheid. Dat was één facet ervan. Nu het tweede: dat ook dit mijn vlees door de kracht van Christus opgewekt zijnde met mijn ziel verenigd en het verheerlijkt lichaam van Christus gelijkvormig zal wezen. Het lichaam zoals Christus dat had na Zijn opstanding. Daaraan zal mijn lichaam dan gelijk zijn. Dit lichaam. Dat nu zwak kan zijn, in de ouderdom verzwakt, afgebroken, vermagerd door ziekte, dat me tot last is en alleen met pijnstilling nog te verdragen is. Dit lichaam, dat misschien nog helemaal niet volgroeid was, als kind overleed. Als ongeboren of pasgeboren kind. Dit lichaam, dat

misschien gehandicapt was, verminkt, altijd met gebreken had te worstelen. Dit lichaam, dat nu speelveld van de zonde is die ik niet de baas kan. O mijn ogen, mijn oren, mijn mond, mijn handen, wat doen ze vaak wat God verboden heeft en verdriet doet.

Dit mijn lichaam. Wordt opgewekt. Uit het graf worden de overgebleven restanten ervan opgewekt. Of van de bodem van de zee gehaald, of uit de verstrooide as weer tot één lichaam gemaakt. En dan het verheerlijkt lichaam van Christus gelijk gemaakt. Volgroeid. Ook dat kinderlichaampje, dat ongeboren leven. Onverderfelijk, ook dat zieke, vermagerde lichaam, het zal dan zonder gebrek zijn. Onvergankelijk, het zal niet meer ouder worden, niet meer aftakelen, maar nimmer sterven. Heerlijk en krachtig en geestelijk, de zonde heeft er niets meer in te vertellen en geen enkele vat meer op, zelfs niet op mijn gedachten. En dat op een nieuwe hemel en nieuwe aarde die vol is van de kennis des HEEREN.

Het zal wonderlijk zijn. Want tot een huwelijk zal het niet meer komen, kinderen zullen niet meer voortgebracht worden. Want er sterft niemand meer, en er wordt ook niemand meer geboren. Maar lichaam en ziel zullen volmaakt genieten van God en hun doel bereiken. Geroepen om Hem te verheerlijken.

Vragen? O ja, die zijn er wel: om te beginnen: zal er dan herkenning zijn? Zullen we elkaar daar zien? Opmerkelijk, de Bijbel besteedt er geen aandacht aan. Die heeft het maar over één ding: we zullen Jezus zien en Hem herkennen. Dus dat is het hart, het centrale. En misschien zien we elkaar ook wel en herkennen we elkaar. Dat is iets moois uit de schepping en Petrus herkende op de berg der verheerlijking Mozes en Elia ook. Sommigen denken: dan zullen we elkaar Gods wondere werken in ons leven vertellen, in elk geval: samen God grootmaken. En...als ik dan iemand niet terugzie. Is dan de vreugde niet gesmoord en overschaduwd? Nee, toch niet: ik zal het zo met God eens zijn, ik zal zo aan Gods kant staan dat ik ook daarover God verheerlijken zal. Onvoorstelbaar nu, maar dan zal het zo zijn.

En is er dan ook verschil in heerlijkheid? Ja, God zal ieder vergelden naar zijn werken. Iemand die hier veel heeft geleden en veel gestreden en veel gemarteld is, die zal meer heerlijkheid ontvangen dan ik, die er maar weinig voorheb hoeven ontzeggen. Maar zal ik dan niet jaloers zijn? Nee, want vergelijk het met allemaal glazen. Kleine, grote en nog grotere. God doet ze allemaal vol. Volkomen zaligheid. Toch bevat het grote glas meer heerlijkheid dan het kleine.

Deze eeuwige heerlijkheid troost mij. En al die verdrukte christenen in Noord Korea, Eritrea en zoveel andere landen. Dat het het zeker waard is. Dat het lijden van deze tegenwoordige wereld niet opweegt tegen de heerlijkheid

die ons zal geopenbaard worden. Het zal mij nooit berouwen de weg van het smalle pad. Blijf volharden, blijf kruisdragen, blijf strijden. Want het einde zal zo heerlijk zijn. Eeuwige heerlijkheid tegenover tijdelijke smart. Dat is wat te vergelijken met miljoenen en eurocenten. Als je 3 miljoen euro krijgt en het kost je nu 10 eurocenten. Dan moet je natuurlijk niet denken: tien is meer dan 3, dus ik wil mijn 10 eurocenten niet kwijt. Dat zou zo kortzichtig zijn..... Het lijden in deze wereld zijn maar eurocenten, de eeuwige heerlijkheid dat zijn miljoenen. Al kost het hier eurocenten, God geeft er miljoenen voor terug. Dat stelt het in zo'n ander licht. Dan zeg ik: ik wil die eurocenten toch wel missen, ik wil het kruis dragen, omdat de 3 miljoen het me meer dan waard is. Hier lijden en strijden straks eeuwige heerlijkheid.

Er is ook een andere kant. Ik probeer hier plezier te hebben zo veel en zo lang mogelijk. Zonder God en zonder Christus, maar ik geniet ervan. Ik laat me niet beperken door grenzen van God, ik laat het me niet moeilijk maken door bekering, ik laat me niet leiden door een eeuwigheid die wacht. En dan..... Terstond na mijn sterven direct sla ik mijn ogen op in de hel. Terwijl mijn geliefden misschien zeggen: wat was het een ijverige goeie man of vrouw, en misschien zeggen: het is maar beter zo, hij is nu uit zijn lijden verlost. Ik zou wel willen krijzen: verlost? Verlost? Het is miljoen keer erger geworden. Terwijl ik in de kist lig en ze zeggen: wat ligt ze er vredig bij, kerm ik het uit. Terwijl in de rouwdienst, of afscheidsdienst, of dankdienst lovende woorden worden gesproken krijs en kerm ik het uit van smart en wroeging. En na de wederkomst wordt mij lichaam opgewekt, ook al liet ik het cremeren, en het deelt in eeuwig afgrijzen. Is daar nog verschil in? Ja, zij die de weg geweten hebben zullen met vele slagen geslagen worden. Kerkgangers zullen het nog dubbel zwaar hebben. In het zelfverwijt: had ik maar, had ik maar.

En dat je hier genoten hebt, dat je hier je niet aan bekering gestoord hebt, zou dat je dan troost geven? Geven die paar eurocenten je dan troost, als je aan eeuwig afgrijzen bent overgeleverd?

O mens, o jongere, o oudere, bekeer je. Ik denk wel eens: hoevelen zijn eronder jullie onder ons, die het risico maar voor lief nemen. Och, ik ben onbekeerd, ik ken Jezus niet echt, maar och, we nemen het risico maar dat ik deze week niet verongeluk en sterf en dat Jezus niet terugkomt. We nemen het risico maar..... Je ijst ervan. Bekeert u, bekeert u, waarom zoudt gij sterven?

3 de vreugde in Christus

Het derde element van de eeuwige heerlijkheid: wat troost scheidt u uit het eeuwige leven? Die heerlijkheid na dit leven, van ziel en lichaam is het eeuwige leven. En dan betekent eeuwig twee dingen. Eeuwig betekent: zonder eind. Eindeloos. Eeuwig betekent eigenlijk dat de tijd stilstaat. Dus niet zozeer dat het altijd maar door blijft gaan, de klok blijft altijd doordraaien. Maar de

klok staat stil het is 12 uur 's middags en dat blijft het altijd. Niets wordt ouder of vergankelijker, het blijft eeuwig heden. Er komt geen eind aan. Aan die tweede betekenis van eeuwig: het geeft de kwaliteit van dat leven aan, dat het leven van en uit God is, dat het vreugde is. eeuwig leven is leven van vreugde in God. Vreugde in Wie God is. Heilig en barmhartig, rechtvaardig en genadig, goedertieren, barmhartig en goed. Vreugde in God. God giet Zichzelf als het ware uit en ik mag en kan alles opvangen. Niets gaat er over of langs heen. En dat gaat nooit over. Eeuwig.

En nu zegt antw 58: dat ik nu het beginsel daarvan in mijn hart gevoel. Het beginsel. Dat kun je vergelijken met een knop. Wat het beginsel is van de volheid, is de knop van de bloem. Een knop, dat is om te beginnen nog klein. De bloem is veel groter. De knop heeft kleine blaadjes. De bloem grote kelken. En in dit verband: de knop heeft ook slechte plekken, aangetaste plekken, roestplekken. De bloem is helemaal gezond en zuiver.

Het beginsel der eeuwige vreugde. Is als een knop. Het is zo klein, zo miniem soms. Vreugde in God. Zo gedempt. Ik vang zo weinig op van Gods volheid. En het is bevekt. Die vreugde is zo aangetast door twijfel, door flauwheid, door zonden. Dan wijkt de vreugde voor traagheid, voor ongevoeligheid, voor doodsheid. Beginsel der eeuwige vreugde. Eén ding merk ik: die knop van vreugde groeit op de stengel van het geloof in Christus. Als het geloof in Christus helder is, dan groeit die knop. Als het geloof in Christus taant, dan krimpt de knop van vreugde in elkaar. Die vreugde is het die hier bedoeld wordt.

Kent u die? Dat is heel wezenlijk. Want God geeft een voorsmaak van de volheid. Als je deze vreugde totaal niet kent dan zou je in de hemel, in de eeuwige heerlijkheid ook niet passen. Dan zou je het daar vreselijk vinden. Al die heiligheid en heerlijkheid in God, ik lust het niet, het staat me tegen. Hoe zou je dan de eeuwige heerlijkheid kunnen beerven?

Maar wie hier het beginsel kent, zal straks volkomen zaligheid genieten. Gegarandeerd. Daar is dat beginsel, de heilige Geest, garantie, eersteling, onderpand van. Daar is het heilig Avondmaal teken en zegel van. De knop wordt een bloem. Die zal verlangen naar meer. Dat is een wezenstrek van de Bijbel. Let maar op woorden als verlangen, verwachten, zuchten. Wij verwachten naar Zijn belofte nieuwe hemel en nieuwe aarde. ook wij die eerstelingen van de Geest hebben zuchten in onszelf. Heere Jezus kom, kom

haastig. En dat stroomt ook door de catechismus heen: als het over de geboden gaat: totdat ik na dit leven de volmaaktheid zal bereiken. Als het over het gebed gaat: totdat de volkomenheid van Uw rijk zal gekomen zijn waarin Gij alles zult zijn in allen. Dat verlangen heeft dus twee drijfveren zagen we: enerzijds van alle pijn en verdriet verlost te willen zijn. Anderzijds verlangen

naar het volmaakte en volkomene van wat hier nog zo bedekt en onzuiver is. Daar de volmaaktheid van begeren.

Is dat er? Leeft dat in ons als we dat beginsel mogen kennen? Dat is echt een levenslange les en strijd en oefening. Om de balans te vinden, ontvangen, tussen enerzijds je taak op aarde doen en genieten van het goede dat God geeft en tegelijkertijd uit te zien naar het eeuwig zalig leven. Om af te sterven de overmatige liefde en gehechtheid aan de aarde en om op te staan en toe te nemen in de overdenking van het toekomstige leven. Dat hangt wel samen met andere dingen. De liefde tot de aarde afsterven en opstaan het verlangen naar het toekomstige. Dat hangt wel samen wordt beïnvloed door wat je leest: bladen over auto's, huizen, beroemde sterren of meditaties, zendingsgeschiedenissen en reformatoren. Wordt beïnvloed door wat je luistert en kijkt: popmuziek en videoclips of nog eens een preek of geestelijke liederen. Wordt beïnvloed door wat je bespreekt: leraren, meisjes, jongens, films of preken en geloofsvragen. Dat heeft er wel invloed op natuurlijk of die gehechtheid aan de wereld gevoed wordt of bekneld raakt, en of die overdenking van het toekomstige leven wordt gesmoord of opgewekt.

Ligt daar misschien een sleutel voor de ingezonkenheid van de wederkomstverwachting?

Totdat ik straks volkomen zaligheid genieten zal. Geen oog gezien, geen oor gehoord, in geen mensenhart opgeklommen. Prof Velema had het wel eens over een heilige nieuwsgierigheid naar waarmee God hem verrassen zal. Verrassen. Dat doet een vader zijn kinderen graag. Dat wat het krijgt nog iets mooier is dan wat hij heeft vertelt. Zou God dat niet doen? Zijn kinderen verrassen? Dat er nog een hart in de knop zit, wat hier verborgen bleef en als dan de knop een bloem wordt zie je nog iets wat je nooit gezien had. Zal de Vader Zijn kinderen niet heerlijk en heilig verrassen?

En dat om God daarin eeuwig te loven en te prijzen. God, de Vader, Die mij verloor van eeuwigheid, mij leidde in vaderlijke goedheid. God de Zoon, Die mij kocht met Zijn bloed en bewaarde in Zijn voorbeding. God de Geest, Die mij trok en wederbaarde, Die mij heiligde en liet volharden in geloof. Ja, om God daarin eeuwig te loven en te prijzen.

Amen